

Žádní hrdinové neexistují. Tuto zdrcující zprávu slyšela většina z nás, když jsme skákali po nábýtku s výkřikem „Spider - Man“ a jediná super schopnost byla ta, že jsme stihli utéct před výpraskem. Postupem času jsme pochopili, že pokud se dostaneme do problémů, nepřiletí onen zachránce z nebes a nepomůže nám. Naučili jsme se věci řešit sami a nečekat. Z toho pramení naše vnitřní síla. Vnitřní síla, která se pokaždé zvýší, když zdoláme něco v našich očích do té doby nepřekonatelné. Ale někdy se zdá, že to prostě nezvládneme. Že je toho na nás moc a potřebujeme někoho, kdo by to vyřešil všechno za nás.

Podobně se cítil momentálně Jonáš. Neměl moc kamarádů, sbíral známky, nosil kosticové brýle a oblečení zrovna neměl podle poslední módy náctiletých. Nikdy nedělal to, co zrovna bylo tou dobou IN. A pokud jako dítě neděláte o přestávkách to, co je zrovna IN, jste jiní a tím i terč. Takže se na Jonáše snažely posměšky, poznámky na vzhled a oblečení, nebo jen čistá ignorace spolužáků. Pamatujete, jak jsme se jako malí špuntí přesouvali společně na oběd a těsně před dveřmi, co znamenají jídlo, se začalo zrychlovat a bojovat o pozice? Jonáš se usmíval. Přestože ani nevěděl jak, stál v první třetině řady. Svým žirafím krkem se snažil nahlédnout přes dav kuchařkám pod ruce. Přece jen na konec týdne by mohl být řízek, a pokud by k tomu byl ještě bramborový salát, byl by to parádní start víkendu. Místo toho najednou ucítil prudký a silný pohyb, který ho strhnul na stranu a místo jídla viděl podlahu. Dopad byl tak tvrdý, že mu kostěné brýle odletěly z nosu a za smíchu celé fronty je slepecky hledal kolem sebe. Zvedl se, oprášil si od prachu kalhoty a nasadil si je. Zíral na spolužáka, který stál původně hned za ním a nyní se v křečích ohýbal smíchy. Nebylo to nic výjimečného, Jonáš se stával terčem spolužáků často. Správně, spolužáků a nikoli toho jednoho kluka, co ho vystrčil z fronty. Jonáš sklopil oči a chtěl se zařadit kousek od místa, kde ho vystrčil. Ostatní se ale zmáčkli a s hlasitým smíchem mu to nedovolili. Zkusil to ještě o kousek dál a ještě více vzadu, ale nakonec byl nucen odejít až na úplný konec. Jak fronta pomalu postupovala k výdejnímu okýnku, ještě si kontroloval brýle. Sice byly pár let starý, ale na nové mamka neměla. Musel na ně prostě dávat pozor. Ještě pro jistotu je zkontroloval proti světlu a už si je rychle vracel na nos, protože mu posunky kuchařka naznačovala, že fronta se posunula a ať nezdržuje.

Ani si nezkoušel přisednout ke spolužákům, skončilo by to stejně jako několikrát předtím. Byl zvyklý, že mu kluci u stolu řekli, že ho tam nechťejí. Jednou se ale rozhodl, že se nebude ptát a rovnou si přisedne. Po přitáhnutí židle a letmém pozdravu ostatním jen zpozoroval, jak se všichni čtyři kluci bez řečí zvedli a obsadili vedlejší stůl. Proto si dnes rovnou našel místo u prázdného stolu v rohu a snažil se do sebe jídlo rychle naházet. Po pár soustech s cinknutím upustil vidličku a složil hlavu do dlaní. Snažil se myslet pozitivně, ale znáte to, někdy to prostě nejde. Nevidíte světlo na konci tunelu. Vidíte tři tunely a čtvrtý zatáčí, vidíte jen tmu. Lidi na vás poznají zlomení. Nemluvím o depresi, mluvím o vnitřním zlomení, zlomení vnitřního já. Neříkáte si, že zítřek bude špatný. Přemýšlíte, jestli má vůbec být nějaký zítřek. Děti to poznají. A co víc, děti jsou zlí a rádi to vůči ostatním dají najevo. Jonáš chtěl jen uklidit táč a jít domů. Cestou k odkladači mu ale pod nohy přistály dvě židle. K velkému smutku osazenstva obou stolů jen do něj narazily a on všechno na tácu udržel. Po uklizení se rozběhl přímo do šatny. Už toho bylo tenhle týden dost a těšil se domů. Většinu času o víkendu trávil s maminkou, nebo si hrál se sestrou. Nejradši ale ze všeho si třídil známky, nebo si jen lehnul venku do zahrady a četl si. V šatně už nebylo moc věcí, většina žáků totiž odešla před obědem. Jonáš automaticky zatočí k prvnímu věšáku, ale jeho věci tam nebyly. V panice se zmateně rozhlížel kolem sebe a pak je uviděl. Bunda pohozená na zemi a boty rozkopnuté po podlaze. Ano, i tohle se občas stávalo. Jen místo rozkopnuté po podlaze někdy našel boty v jiné šatně. Cestou domů se mu na to podařilo přestat myslet, stejně jako minulý týden a stejně jako většinu týdnů předtím. Nechtěl, aby s ním lidé takto jednali, ale nevěděl, kde začít a jak si vydobýt alespoň trochu respektu. Ucouraným krokem došel od autobusu ke dveřím, otevřel klíčenkou, kterou měl kolem krku. Přes paty si vyzul boty a nechal je ležet tak, jak odpadly.

V kuchyni si všiml Markétky. Ségra byla mladší a předpokládal, že jí ze školky přivedla babička. Letmým mávnutím jí pozdravil a napil se. Všiml si, jak sestra ukazuje na prázdný táč do postele. Viditelně se mu nechtělo, protože se vzdechnutím sklopil hlavu, ale pak se podíval zpět na sestru, která se na něj usmívala, a přikývl. Z ledničky vyndal velkou sklenici přesnídávky a se lžičkou jí položil na táč. Do vázy dal pár kytek, které byly na parapetu v truhlíku, a s celým tácem se vydal po schodech. Dával pozor, aby mu nic nespadlo a dveře si otevřel pomocí lokte. Vzkročil do ložnice a táč položil mamince k nohám, přitáhl si židli a políbil ji na čelo. Byly to již tři roky, co maminka kompletně ochrnula a dokázala hýbat pouze očima. Jonáš z tácu vzal přesnídávku, nabral kousek na lžici. Když viděl, že maminka jí, všechny starosti jakoby zmizely a on se poprvé za celý den upřímně usmál.

Pamatujete, jak jsem vyprávěl o tom, že hrdinové neexistují? Tak úplně jsem neříkal pravdu. Hrdinové existují. A je jich spousta. A jsou všude kolem nás.